

Arrest

nr. 55 329 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 9 december 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 september 2010 beslist het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger en van Yezidi origine te zijn. Begin jaren '90 dreef u een illegale handel in diamanten. Uw handelspartner, Zaza Kobachidze bedroog u en u ontsloeg hem. Uit wraak voor dit ontslag wendde uw ex-handelspartner, een ex-politieman, zijn connecties aan om u af te persen. U werd zelfs onterecht aangehouden en beschuldigd van hooliganisme en agressie. U werd eind 1995 veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf. Na betaling van een som geld verminderde de straf

tot 7 jaar. Uiteindelijk heeft u drie jaar in de gevangenis gezeten. Zelfs in de gevangenis werd u door uw ex-zakenpartner afgeperst. Dit gebeurde in het bijzijn van Arachania Lavosja en Apitsaeri Lari, een mensenrechtenactiviste en een volksvertegenwoordigster. U diende uiteindelijk al uw eigendommen te verkopen. U hoopte dat de afpersingen na de gevangenisstraf zouden stoppen, maar uit vrees voor aanhoudende vervolgingen dook u onder bij een kennis in Goergan, in de zuidelijke Oeral in de Russische Federatie. Uw gezin, uw vrouw en drie kinderen bleven achter in Tbilisi. U heeft er zich niet geregistreerd en u heeft er evenmin gewerkt. Af en toe bezocht u uw gezin in Tbilisi. In 2001 werd u bij één van deze bezoeken door handlangers van uw ex zakenpartner ontvoerd en gedurende twee weken vastgehouden en mishandeld. U diende 100 000 dollar te betalen. U verbleef nog een tijdje in Goergan en bleef regelmatig naar Georgië terugkeren, o.a. om er een rijbewijs en een paspoort af te halen. In 2004 kreeg u, bij één van de bezoeken aan Georgië het bezoek van mensen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, opnieuw in opdracht van uw ex zakenpartner, en opnieuw om u af te persen. Nog steeds verbleef u in Goergan, maar in 2006 verhuisde u naar Moskou. U kon er echter niet lang verblijven, want ten gevolge van een conflict tussen Rusland en Georgië werden alle niet geregistreerde Georgiërs, waaronder u, naar Georgië teruggeleid. U dook dan maar onder bij een vriend in de Kakheti regio. Maar ook nu ging u regelmatig uw gezin bezoeken. Bij één van deze bezoeken, in oktober 2008, werd u door onbekenden thuis bedreigd en geslagen. Uw oudste dochter, die op dat moment alleen met u aanwezig was in het appartement, werd verkracht. Uw dochter, uw echtgenote en de andere kinderen bleven vervolgens niet meer in het appartement. U weet niet waar zij naartoe zijn gegaan. Omdat u het als uw probleem beschouwt bent u opnieuw alleen gaan onderduiken. U verbleef in Kakheti en Armenië. U heeft, ook na de agressie van oktober 2007, geen klacht ingediend. U meent dat het omwille van de connecties van de ex-partner geen zin heeft, en ook het feit dat u Yezidi bent is volgens u in uw nadeel. U heeft vanaf dat moment uw gezin niet meer gezien. U had wel nog telefonisch contact. U vernam dat uw dochter zwanger was en abortus pleegde. Ze wou een medisch attest bekomen met het oog op een aanklacht, maar de behandelende geneesheer stierf in verdachte omstandigheden. Uit vrees voor uw leven besloot u te vluchten. In september 2008 had u voldoende financiële middelen. Op 23 september 2008 vluchtte u met het vliegtuig naar Belarus. Vandaar reisde u verder naar Polen. Aan de grens werd u verplicht asiel aan te vragen. Omdat Polen volgens u open grenzen heeft besliste u verder te reizen. U ging achtereenvolgens naar Duitsland en Nederland, maar u wou zo ver mogelijk vluchten en wou in België asiel aanvragen. Omdat u voldoende geld had bleef u een tweetal weken in Duitsland en een drietal weken in Nederland. Op 1 november 2008 kwam u aan in België waar u op 14 november 2008 asiel aanvraagde. De overname door Polen in het kader van de Dublin akkoorden ging uiteindelijk niet door en op 9 december 2009 vroeg u een tweede keer asiel aan.

B. Motivering

Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet vastgesteld worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees en bijgevolg van de feiten die hier aan de grondslag van liggen, ondermijnd door uw houding, zowel voor als na uw vlucht uit Georgië.

U verklaart dat u tot 2006 vanuit de Russische Federatie, waar u ondergedoken leefde uit vrees voor uw vervolgers, regelmatig naar Georgië terugkeerde. U verklaarde eveneens dat u bij deze bezoeken regelmatig het slachtoffer werd van vervolgingen van uw vervolgers. Zo kreeg u bedreigingen, werd u verder afgeperst en werd u gedurende twee weken ontvoerd en mishandeld. (CG,p.4-8) Er kan begrip voor worden opgebracht dat u, wanneer u lange tijd ondergedoken leefde, wou terugkeren naar Georgië en uw gezin, maar er kan geenszins begrip voor worden opgebracht dat u steeds weer, na steeds nieuwe problemen en vervolgingen, naar Georgië blijft terugkeren en er zelfs documenten aanvraagt (CG,p.4,5,8). Uw houding met betrekking tot uw reizen naar en handelingen in Georgië en de ernstige vrees en vervolgingsfeiten die u aanhaalt bij uw bezoeken aan Georgië, zijn dan ook niet verenigbaar en ondermijnen op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Uw houding en uw vrees zijn evenmin verenigbaar wat betreft uw reisroute van Georgië naar België. U verklaart dat u op 23 september 2008 uit Georgië vluchtte naar Belarus. U reisde via Polen verder naar Duitsland waar u twee weken verbleef. Vervolgens ging u naar Nederland waar u drie weken verbleef. Uiteindelijk ging u op 1 november 2008 naar België waar u op 14 november 2008 asiel aanvraagde (CG,p.2,3, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 34). Gevraagd waarom u noch in Duitsland, noch in Nederland asiel aanvraagde, en waarom u er gedurende een periode verbleef, antwoordt u dat u zo ver mogelijk van Georgië asiel wou aanvragen en dat u toch voldoende geld had om er enkele weken te verblijven (CG,p.2,3). Deze excuses kunnen niet aanvaard worden. Indien u effectief op zoek was naar internationale bescherming in Europa omdat in uw hoofde in Georgië geen bescherming mogelijk was en u ook buiten Georgië gevaar liep, kan verwacht worden dat u zo spoedig mogelijk asiel aanvraagt in Europa wanneer u ter plaatse bent en/of zo spoedig mogelijk naar het land van uw bestemming doorreist in plaats van er gedurende een aantal weken een tussenstop te nemen.

Er kan begrip voor worden opgebracht dat u zo ver mogelijk van Georgië wil zijn, maar Duitsland, Nederland en België liggen allen ongeveer even ver van Georgië (Nederland ligt zelfs nog wat verder). Uw geloofwaardigheid wordt tenslotte ook ondermijnd doordat u twee belangwekkende feiten niet heeft vermeld in uw verklaring van uw schriftelijke vragenlijst. Zo heeft u niets vermeld over de connecties van uw zakenpartner (vragenlijst Commissariaat-generaal) . U verklaarde dat u in de gevangenis door de gevangenisdirecteur Arachania Lavosja , in het bijzijn van uw ex-handelspartner en de mensenrechtenactiviste en volksvertegenwoordigster Apitsaoeri Lari, werd afgeperst. Dit feit is een belangwekkend feit, kennelijk ook in uw hoofde, aangezien u meent dat u hierdoor geen bescherming kan krijgen in Georgië (CG,p.6). Ook de ontvoering en mishandeling gedurende twee weken in 2001 (CG,p.7,8) heeft u niet vermeld in de vragenlijst (vragenlijst Commissariaat-generaal). Gelet op de ernst van de feiten kan verwacht worden dat u dit vermeldde. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u het wou vermelden, maar dat u werd onderbroken en gezegd werd dat u het later kon vertellen (CG,p.8). Het is echter niet aannemelijk dat men u deze belangwekkende feiten niet heeft willen laten vertellen, aangezien de (omvangrijkste) vraag (vraag 3.5) net een overzicht van de belangrijkste feiten beoogt.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en kopie van uw paspoort betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker doet in essentie gelden wat volgt:

Het Commissariaat-generaal baseert het afwijzen van het statuut van vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus vooral op de ‘houding’ van verzoeker. Het Commissariaat-generaal vindt het niet kunnen dat verzoeker van tijd tot tijd terugkeerde naar Georgië om bij zijn vrouw en kinderen te zijn en stelt dat deze bezoeken niet verenigbaar met de door hem aangehaalde vrees en zijn en zijn geloofwaardigheid ondermijnen. Het is een man niet toegestaan om zijn familie te missen. Het Commissariaat-generaal velt hier een waardeoordeel en baseert zich niet op feiten. Het Commissariaat-generaal vindt het niet kunnen dat een man die zijn familie mist, die het grootste deel van zijn leven op een bepaalde plek heeft gewoond, er zijn vrienden heeft, er zijn familie heeft, er zijn leven heeft en die bedreigd wordt, af en toe terugkeert naar zijn gezin. Verzoeker werd ontvoerd en mishandeld, en hij had dit heus niet voorzien. Hij hoopte dat dit éénmalige gebeurtenissen zouden zijn. Waarom is het zo vreemd dat een man die ondergedoken leeft steeds weer hoopt dat de bedreigingen ophouden en dus terugkeert? Het Commissariaat-generaal hanteert een dubbele moraal. Immers, indien verzoeker nooit of zeer weinig zou teruggekeerd zijn naar zijn gezin zou hem het verwijt worden gemaakt dat hij niet voldoende moeite gedaan zou hebben om na te gaan of de dreiging nog wel actueel was.

Verder verwijt het Commissariaat-generaal verzoeker dat hij niet meteen doorreisde naar België. Dat zou afbreuk doen aan zijn vrees voor vervolging. Ook hier velt de verwerende partij volgens verzoeker een waardeoordeel. Verzoeker wou immers zo ver mogelijk van Georgië reizen. Het Commissariaat-generaal verliest hierbij uit het oog dat iemand die vreest om vervolgd te worden reeds op een gegeven moment tevreden is zijn land van herkomst te hebben verlaten, het vluchten op zich geeft reeds een gevoel van veiligheid en herwonnen vrijheid. Verzoeker beschikte dan over voldoende financiële middelen om niet halsoverkop in één trek te reizen, en dit lijkt dan misschien niet te rijmen met wat een standaard-vluchteling zou doen, maar het staat er niet haaks tegenover. Het is inderdaad mogelijk dat dit een weinig sympathieke indruk geeft en de indruk geeft dat eiser ‘het er van neemt’ en ‘een rondreisje’ deed. Toch dient er benadrukt te worden dat dit, onder andere omwille van de hoger genoemde redenen, geen afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging.

Als laatste argument om aan te tonen dat eiser geen vrees voor vervolging heeft, zo stelt verzoeker, haalt het Commissariaat-generaal aan dat hij twee feiten niet vermeldde in de vragenlijst. Het betreft enerzijds het feit dat hij werd afgeperst in het bijzijn van een mensenrechtenactiviste en volksvertegenwoordigster en anderzijds de mishandeling gedurende twee weken. Verzoeker verklaarde

dat hij deze feiten wou vertellen maar onderbroken werd en er hem werd verteld dat hij dit later kon vertellen bij het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats dient hier te worden opgemerkt dat verzoeker met een redelijke verklaring komt waarom deze twee feiten niet vermeld werden. Het Commissariaat-generaal zegt evenwel dat deze verklaring niet klopt. De vraag stelt zich dus waarom meer waarde moet worden gehecht aan de veronderstelling van het Commissariaat-generaal dan aan de verklaring van verzoeker. In de tweede plaats is het zeer jammer dat het Commissariaat-generaal, dat over verschillende informatiebronnen beschikt, niet geprobeerd heeft om contact op te nemen met de hogergenoemde personen om na te gaan of zij dit verhaal konden bevestigen. Het feit dat verzoeker deze namen noemde speelt immers enkel in zijn voordeel. In de derde plaats begrijpt verzoeker niet waarom het niet vermelden van twee feiten op een vragenlijst plots zou aantonen dat er geen vrees voor vervolging bestaat. Het niet vermelden van feiten kan eventueel een vergetelheid zijn of een samenloop van omstandigheden, zoals verzoeker verklaart, maar vormt geen hard bewijs dat hij geen vrees voor vervolging heeft.

Er dient, zo stelt verzoeker, over de gehele lijn te worden benadrukt dat de verwerende partij geen enkel hard en rechtstreeks bewijs kan aanvoeren dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt. Verzoeker verwijst voorts naar het feit dat hij lijdt aan angstaanvallen en concentratiestoornissen. Verder heeft hij ook last van hoofdpijnen en lijdt hij aan een hartprobleem. Bovendien heeft verzoeker een drankprobleem waarvoor hij in behandeling is bij een psychologe en een psychiater. Hij voegt ter ondersteuning van dit argument twee stukken bij zijn verzoekschrift en doet gelden dat niet kan worden ontkend dat deze psychologische problemen een invloed hebben op de wijze waarop hij zijn asielrelaas naar voor bracht. Dat verzoeker derhalve op sommige momenten eerder verwarrend overkomt is te wijten aan zijn drankprobleem en concentratiestoornissen. Evenwel doet dit alles geen afbreuk aan de gegrondheid van de asielaanvraag. Er dient te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over 'Burden of proof in refugee claims'. In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat 'wie iets beweert dit ook moet bewijzen'. Evenwel zegt de nota letterlijk 'credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed'. Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. In de eerste plaats blijkt het Commissariaat-generaal niet in staat te stellen dat verzoeker zichzelf heeft tegengesproken. Nergens in de bestreden beslissing wordt daarvan ook maar enig voorbeeld gegeven. In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen verklaringen heeft afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen. In de derde plaats kan het Commissariaat-generaal nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielrelaas van verzoeker. In die optiek is het jammer dat het Commissariaat-generaal, met zijn uitgebreid informatienetwerk, geen contact heeft opgenomen met de volksvertegenwoordigster en mensenrechtenactiviste om – op onpartijdige wijze – na te gaan of zij het verhaal konden bevestigen. In de vierde plaats interpreteert het Commissariaat-generaal de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen. In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van verzoeker coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie. Tenslotte dient de vraag te worden gesteld welke bewijzen het Commissariaat-generaal dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal. Verzoeker stelt wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal te hebben en besluit dat het Commissariaat-generaal haar beslissing duidelijk eenzijdig motiveert.

2.2. Verzoeker haalt niet aan waarin de schending van de artikelen 48/5 en 52 van de vreemdelingenwet is gelegen, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn. Voorts kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die uitdrukkelijk stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande het eerste in de bestreden beslissing vermelde weigeringsmotief, meer bepaald datgene dat betrekking heeft op verzoekers reizen naar en handelen in Georgië en de vaststelling van de verwerende partij dat dit niet verenigbaar is met de ernstige vrees en de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt, doet verzoeker in essentie gelden dat hij zijn familie miste en zijn vrienden, dat de verwerende partij een waardeoordeel velt en dat, indien verzoeker niet zou zijn teruggekeerd, hem dit ook zou worden verweten. Verzoeker ontkent dus geenszins dat hij meerdere malen is teruggekeerd naar zijn land. Luidens de bestreden beslissing kan er begrip voor worden opgebracht dat hij, na lange tijd ondergedoken te hebben geleefd, wilde terugkeren naar zijn gezin. Dat wordt hem in beginsel niet ten kwade geduid door de verwerende partij. Met die laatste moet echter worden aangenomen, zoals dat overigens ook in de bestreden beslissing werd gesteld, dat zijn herhaaldelijke terugkeer, waarbij hij telkenmale nieuwe problemen en nieuwe vervolgingen te verduren zou hebben gekregen, de ernst van zijn persoonlijke problemen in Georgië dermate relatieveert dat ze de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengt. Verzoekers argument dat hij steeds hoopte dat het om eenmalige gebeurtenissen zou gaan is een blote bewering die geen antwoord biedt op hetgeen in de bestreden beslissing, terecht, werd gesteld. Verzoekers argument dat het hem ten kwade zou worden geduid indien hij niet zou zijn teruggekeerd, is louter hypothetisch en niet ter zake doend bij de beoordeling van zijn beroep.

2.6. De Raad is voorts van oordeel dat het voormelde motief niet los kan worden gezien van de andere overwegingen die hebben geleid tot de bestreden weigeringsbeslissing. Verzoeker probeert de vaststelling dat hij op 23 september 2008 uit Georgië vluchtte naar Belarus, vervolgens via Polen naar Duitsland reisde om daar twee weken te verblijven en daarna door te reizen naar Nederland, waar hij drie weken verbleef om uiteindelijk op 1 november 2008 naar België te reizen en daar twee weken later asiel aan te vragen, in een ander daglicht te stellen door erop te wijzen dat het vluchten op zich reeds een gevoel geeft van veiligheid en herwonnen vrijheid, en dat het feit dat hij over voldoende financiële middelen beschikte om niet halsoverkop in één trek door te reizen misschien niet te rijmen valt met wat een standaard-vluchteling zou doen, doch geen afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging.

2.7. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat van een asielzoeker die op de vlucht is voor vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij zich zo snel als mogelijk zou verzekerd weten van internationale bescherming en dus zo snel mogelijk een asielaanvraag zou indienen. Verzoekers vergoelijkingen kunnen niet worden aangenomen: hij betwist het standpunt van de verwerende partij in haar nota, dat hij gedurende al die tijd illegaal in Europa rondreisde vooraleer asiel aan te vragen, niet. Gelet op het risico dat verzoeker liep om zonder documenten te worden opgepakt en te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, kan de Raad

niet anders dan vaststellen dat zijn houding getuigt van een lichtzinnigheid die de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsvrees volstrekt onderuit haalt.

2.8. De voorgaande vaststellingen klemmen des te meer nu blijkt dat verzoeker twee kernelementen van zijn asielrelaas niet heeft vermeld in de vragenlijst, met name dit met betrekking tot de connecties van zijn zakenpartner en het feit dat hij in het bijzijn van zijn ex-handelspartner en mensenrechtenactiviste en volksvertegenwoordigster Apitsaoeri Lari werd afgeperst enerzijds, en dit met betrekking tot zijn ontvoering en mishandeling gedurende twee weken in 2001 anderzijds. Verzoeker ontkent deze lacunes in zijn verhaal niet, maar stelt tegenover dit motief dat hij werd onderbroken en niet de kans kreeg om alles te vertellen, waarmee hij niet meer doet dan zijn eerdere verklaringen, die door de verwerende partij in de bestreden beslissing al werden weerlegd, herhalen. Wat betreft zijn opmerking dat de vraag kan worden gesteld waarom meer waarde moet worden gehecht aan de vooronderstelling van de verwerende partij dan aan zijn verklaring, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat in de bedoelde vragenlijst onder 3.5 een overzicht wordt gevraagd van de belangrijkste feiten. De vragenlijst werd ingevuld door een onpartijdige ambtenaar, hetgeen de nodige garanties biedt inzake objectiviteit, op grond van de verklaringen van verzoeker. Nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Russisch, werd het door verzoeker ondertekend. De Raad is dan ook van oordeel dat aan zijn loutere bewering dat hij onderbroken werd en niet de kans kreeg alles te vertellen geen gevolg kan worden verleend en de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande onverminderd overeind blijven. Aangezien van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en gelet op het feit dat het om kernelementen van het relaas gaat, doen deze omissies afbreuk aan de waarachtigheid ervan. Het argument dat het zou gaan om een vergetelheid, of een samenloop van omstandigheden, kan terzake geen soelaas bieden.

2.9. Verzoeker stelt nog dat het zeer spijtig is dat de verwerende partij niet geprobeerd heeft om contact te nemen met de bedoelde personen om na te gaan of zij zijn verhaal konden bevestigen. De Raad wijst er echter op dat de bewijslast in eerste instantie bij de asielaanvrager zelf ligt, en dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.10. Met betrekking tot het argument in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen enkel hard bewijs kan aanvoeren dat verzoekers verklaringen kan weerleggen, is de Raad van oordeel, zoals reeds gezegd, dat de verwerende partij niet het bewijs moet leveren dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.11. Verzoeker betoogt voorts dat, indien hij op sommige momenten eerder verwarrend overkomt, dat te wijten is aan zijn drankprobleem en concentratiestoornissen. Hij lijdt ook aan angstaanvallen, hoofdpijnen en een hartprobleem. Zijn psychologische problemen hebben een invloed op de wijze waarop hij zijn asielrelaas naar voor bracht. Hij is in behandeling en brengt daarover twee attesten bij zijn verzoekschrift bij.

De Raad is van oordeel dat deze attesten in het kader van de rechten van verdediging in de debatten kunnen worden betrokken. Het eerste 'certificat médical' vermeldt dat verzoeker trauma's heeft opgelopen in zijn land van herkomst en dat hij zich in een getraumatiseerde depressieve toestand bevindt, dat hij in psychotherapie is en dat een eventueel gevolg van het stopzetten van een behandeling zou kunnen leiden tot gedragsstoornissen. Het tweede attest, 'attestation de soins psychothérapiques', maakt melding van de klachten die verzoeker zelf heeft geuit ten opzichte van de klinisch psycholoog, waaruit deze laatste afleidt dat ze wijzen op de angstige en depressieve toestand van verzoeker, ingevolge een extreem moeilijk verleden. De Raad is evenwel van oordeel dat deze attesten op geen enkele wijze het verband leggen tussen verzoekers psychische toestand en de omissies in zijn verklaringen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, niet dat verzoeker op één moment tijdens dit verhoor verward was, omwille van zijn drankprobleem of concentratiestoornissen. Nooit hebben verzoeker of zijn advocaat melding gemaakt van psychologische of andere problemen waardoor hij zich niet kon concentreren. Dit blijkt ook niet het geval toen verzoeker op een bepaald moment de volgende vraag werd gesteld: *"U heeft niets vermeld over de politieke connectie/bescherming van uw zakenpartner via de volksvertegenwoordiger, ook over de feiten in 2001 niets verteld, toch belangrijke zaken?"*. Verzoeker antwoordde als volgt: *"Ik wou dat vertellen, maar ik werd onderbroken, ze zeiden dat ik het later kon vertellen. Daarom niets verteld over de band."*

2.12. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers gedragingen en verklaringen niet plausibel zijn in het licht van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, zodat hij niet kan worden gevolgd waar hij in fine van zijn verzoekschrift stelt dat zijn coherent en plausibel asielrelaas op zich voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten. De verwerende partij heeft dan ook genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing weerhouden motieven, geoordeeld dat in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch - gelet op het feit dat hij zich niet steunt op andere gegevens dan deze vervat in het thans ongeloofwaardig bevonden relaas - een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS